

Doch het meesterwerk, waardoor Duccio een eerste plaats in de kunstgeschiedenis inneemt is zijn Maestà, in het Dom-museum.

Op 9 October 1308 kreeg de schilder de opdracht een groot altaarstuk voor de kathedraal te maken en daar de Sieneezen een werk, hun prachtige Dom waardig, wilden hebben spaarden zij er geen kosten voor. Men kwam overeen dat Duccio behalve zijn onkosten een vaste vergoeding van 16 soldi per dag zou ontvangen, waartegenover hij zich verbond geen ander werk onder handen te nemen alvorens de Maestà klaar was.

De meester werkte er ongeveer 32 maanden aan en de kosten bedroegen, volgens een Sieneesch kroniekschrijver, meer dan drieduizend gouden florijnen.

In 1311 was het gereed en den 9en Juni van dat jaar werd het werk in processie, onder het luiden der klokken, naar de kathedraal gedragen. De gansche bevolking volgde den stoet.

Het stuk was aan twee zijden beschilderd. Voor- en achterzijde bevinden zich nu echter van elkander gescheiden, naast elkaar in het museum van den Dom. De voorzijde vertoont de Madonna tusschen aanbeddende Heiligen- en Engelenscharen, de achterzijde telt 26 kleine velden waarin Jezus' leven en lijden is afgebeeld.

Ik zal mijn blijde verrassing niet gauw vergeten toen ik plotseling voor dit machtige werk kwam te staan. Juist dan, bij zoo'n onverwachten aanblik valt de groote decoratieve pracht sterk op.

Dit decoratieve is hetgeen de Sieneesche schilderkunst uit de erfenis van Byzantium heeft behouden als hoogste deugd.

Doch naderen wij het stuk en bezien we de gezichten van nabij dan ondergaan we een nieuwe verrassing. Want hoe zeldzaam fijn zijn die trekken uitgepenseeld. En hoe mooi zijn zij, hoe mooi in hun stille vereering voor de Moedermaagd en het Kind waarnaar zij in de onderste rijen opzien, tot welke zij het hoofd wenden in de hoogere rijen, terwijl enkelen als schijnen te mijmeren over hun Hemelschen staat.

Denken we nu even aan Giotto die vrij kort na Duccio zijn fresco's in Padua en Florence schilderde. De Florentijn heeft de Byzantijnsche kunst vervangen door een andere. Zijn figuren die hij zoo harmonisch weet te schikken zijn minder conventioneel, maar de gezichten zijn bij hem veel levenlooser. Giotto schildert maskers die geen emotie verraden. Duccio echter geeft aan zijn stijve, nog bijna Oostersch conventioneele figuren, gezichten waarin de trekken naar het leven zijn uitgebeeld.

Ook in de opstelling der figuren is Duccio stijver dan Giotto. De laatste plaatst reeds de figuren naast zijn Madonna, in de Uffizi, achter elkaar. Duccio's Heiligen zijn nog boven elkaar gezet, en toch is bij hem duidelijker een o p z e t te bespeuren om schoonheid te geven dan bij Giotto.